

**Verkondiging in de Sint Jansbasiliek,
negentiende zondag door het jaar
12/13 augustus 2023¹**

“Toen Petrus merkte hoe hevig de wind was, werd hij bang; hij begon te zinken...”

Letterlijk staat er: “Petrus keek naar de storm.”

Eerst had Petrus zijn angst overwonnen. Het ging goed zolang hij maar naar Jezus bleef kijken, die zijn angstige leerlingen in de door de storm geteisterde boot tegemoet kwam, wandelend over de woeste golven.

U vraagt misschien: hoe is dat nu mogelijk?

De bijbel is geen natuurkundeboek. Het is een boek over geloven, verlangen, liefhebben. Wij gaan de mist in als wij het te lijf gaan met wetenschappelijke waarheden. Het verhaal vertelt over een andere waarheid, namelijk dat Jezus de stormen van het leven, lijden en dood heeft overwonnen. Als een overwinnaar loopt Hij kalm over de woeste baren van onze angsten.

Even ging het goed met Petrus, zolang als hij niet naar de storm keek maar naar Jezus. “Kleingelovige, waarom heb je getwijfeld?”

Tja, er wordt door ons, gelovigen, wat af getwijfeld.

¹ 1Koningen 19, 9a. 11-13a; Romeinenbrief 9, 1-5; Matteüs 14, 22-33

Probeer ook maar eens staande en gaande te blijven in een wereld die niet veel op heeft met die bijbelverhalen, met het christelijke, katholieke geloof. Ook veel gelovigen zijn door hun bodem, de woeste golven van twijfel heen gezakt. Zelfs gelovigen die nog wel de kerk wekelijks of af en toe bezoeken, zitten met twijfels. Net als Petrus. Hoor hem roepen: 'Heer, red mij.'

Wat goed van Petrus. Hij weet dat hij *zichzelf* niet kan redden, dat zijn geloof niet maakbaar is, dat zijn leven niet maakbaar is, dat iemand zijn hand naar hem moet uitstrekken.

"Terstond stak Jezus zijn hand uit en greep hem vast."

De redding komt nabij zodra hij naar Jezus begint te roepen, zodra hij zijn onmacht, zijn twijfel eerlijk onder woorden brengt. Roepen om hulp, twijfel eerlijk uiten is geen teken van zwakte. Het is begin van redding. Er is niets mis mee dat je pas gaat bidden wanneer je in nood bent. Iemand zei mij: ik ga niet naar de kerk op kerstmis en pasen, ik zal ook niet kerkelijk begraven worden, want dan zou ik een huichelaar zijn, - ik die nooit naar de kerk ging en altijd mijzelf wel heb gered.

Wat jammer, denk ik dan. De nood van jouw en mijn bestaan onder ogen zien en om redding in nood roepen kan een begin zijn van nieuwe hoop en geloof.

Petrus en vele andere grote heiligen hebben hun geloof, hun vertrouwen niet aan zichzelf te danken. Zij zijn eerst diep gegaan, bijna in de golven van het leven ten onder gegaan. Ze hebben geleerd dat zij niet naar de storm moeten kijken maar naar Hem, de verrezen Christus, die voor ons de storm van leven en sterven tot rust heeft gebracht.

Eergisteren overleed een van de meest fascinerende gelovigen die ik ooit heb ontmoet. In de laatste fase van het rijke roomse leven trad zij in het klooster en was een gedreven religieuze. Ze was lerares en later een zeer geliefd maatschappelijk werkster voor de armste mensen. Toen kwam de grote verandering in het kerkelijke en kloosterlijke leven. Ze kon de stormen van verandering niet aan en verliet het klooster. Alleen zocht ze zich een weg in ontkerkelijkt Amsterdam. Pas toen, geheel op zichzelf aangewezen, vond zij zichzelf terug. Ze werd de meest gedreven parochiaan die ik leerde kennen. Zij las het evangelie en ontdekte Christus op een veel meer intense en persoonlijke manier dan binnen de muren van het ontvolkte klooster. Zij had geleerd naar Christus op te zien, Hem te volgen, vastberaden. Zij ging prachtig schrijven over haar leven, haar twijfels en herwonnen rust. Veel twijfelende en ook veel ongeschokte gelovigen hebben zich aan haar eerlijkheid en overtuiging opgetrokken. Ik bijvoorbeeld. Nu heeft de verrezen Heer, naar ik vast geloof, haar bij de hand gegrepen en haar door storm en noodweer heen naar de andere oever veilig aan land gebracht.

Laten wij mét al onze menselijke vragen en twijfels Christus voor ogen houden, niet al te zeer onder de indruk raken van de storm waarin u en ik, onze kerk en onze wereld zich bevinden. Laten we met de inzittenden van het eerste kerkschip zeggen: “waarlijk, Gij zijt de Zoon van God”.
Amen.

pastoor Nico van der Peet